FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT YVES BOT

föredraget den 7 juni 2007 [1]

1. Förevarande mål rör överklaganden från Beatriz Salvador García, Anna Herrero Romeu och Tomás Salazar Brier, tjänstemän vid Europeiska gemenskapernas kommissionen, och från Rafael De Bustamante Tello, tjänsteman vid Europeiska unionens råd, av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätts domar meddelade den 25 oktober 2005. [2] I dessa domar har förstainstansrätten ogillat klagandenas talan om ogiltigförklaring av kommissionens [3] och rådets [4] beslut att inte tillerkänna dem utlandstillägg, liksom det bosättningsbidrag och de dagtraktamenten som enligt klagandena följer med detta tillägg.

2. Utlandstillägg tillerkänns gemenskapstjänstemän som varit tvungna att byta bostadsort från sitt hemland till anställningslandet innan de tillträtt sin tjänst inom Europeiska gemenskaperna. Enligt artikel 4.1 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna för tjänstemän inom Europeiska gemenskaperna [5] tillerkänns detta tillägg på villkor att tjänstemannen inte redan varit bosatt eller haft sin huvudsakliga sysselsättning i anställningslandet innan tjänsten tillträddes.

3. I samma bestämmelse föreskrivs emellertid att "förhållanden som följer av arbete som utförts för en annan stat eller internationell organisation" inte beaktas vid tillämpningen av detta villkor.

4. Förevarande mål rör omfattningen av detta undantag. Klagandena har gjort gällande att förstainstansrätten felaktigt har ansett att uttrycket arbete som utförts för en annan stat endast gäller arbete för en stats centrala myndigheter och således inte arbete

1 — Originalspråk: franska.

2 — Vad gäller mål C-7/06 P, se dom i mål T-205/02, Salvador García mot kommissionen (REG 2005, s. II-1311), vad gäller mål C-8/06 P, se dom i mål T-298/02, Herrero Romeu mot kommissionen (REG 2005, s. II-4599), vad gäller mål C-9/06 P, se dom i mål T-83/03, Salazar Brier mot kommissionen (REG 2005, s. II-1407), och vad gäller mål C-10/06 P, se dom i mål T-368/03, De Bustamante Tello mot rådet (REG 2005, s. II-1439), nedan kallade de överklagade domarna.

3 — Vad gäller mål C-7/06 P, se beslut av den 28 juni 2001, vad gäller mål C-8/06 P, se beslut av den 19 november 2001, och vad gäller mål C-9/06 P beslut av den 25 juli 2002.

4 — Vad gäller mål C-10/06 P, se beslut av den 24 januari 2003.

5 — Nedan kallade tjänsteföreskrifterna.

åt territoriella enheter såsom de autonoma spanska regionmyndigheterna och än mindre arbete åt ett privaträttsligt bolag som fått i uppgift att tillvarata en sådan regions intressen inför gemenskapens institutioner, även om detta bolag har haft att uppfylla ett allmänintresse. Ett av målen rör även frågan huruvida uppdraget att vara assistent till en ledamot i Europaparlamentet kan anses utgöra arbete som utförts för en internationell organisation i den ifrågavarande bestämmelsens mening.

5. Eftersom dessa fyra mål huvudsakligen rör samma rättsfrågor skall jag pröva dem tillsammans i förevarande förslag till avgörande.

6. Enligt min mening avser uttrycket arbete som utförts för en annan stat inte bara arbete för en stats centrala myndigheter, utan även arbete åt terrotoriella enheter liksom arbete åt ett organ, oavsett dess rättsliga form, som genom en offentlig myndighets beslut har fått i uppgift att under denna myndighets kontroll utföra arbete av allmänintresse, såsom hantering eller tillvaratagande av en regions intressen inför gemenskapens institutioner.

7. Jag anser vidare att uppdraget att vara assistent till en ledamot i Europaparlamentet skall anses utgöra arbete som utförts för en internationell organisation i den mening som avses i artikel 4.1 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna när assistenten har anställts direkt av ledamoten, det vill säga att det råder ett rättsligt förhållande mellan assistenten och ledamoten.

8. Enligt min mening har förstainstansrätten i de överklagade domarna tolkat uttrycket arbete som utförts för en annan stat felaktigt. Jag redovisar nedan de konsekvenser som denna felaktiga tolkning medför i vart och ett av de förevarande målen.

I — Tillämpliga bestämmelser

9. Lönen för Europeiska gemenskapernas tjänstemän består enligt artikel 62 i tjänsteföreskrifterna av grundlön, familjetillägg och andra ersättningar.

10. Bland dessa andra tillägg återfinns utlandstillägget, som enligt artikel 69 i tjänsteföreskrifterna skall uppgå till 16 procent av summan av den grundlön, det hushållstillägg och det barntillägg som tjäns-

temannen har rätt till. Utlandstillägget utbetalas under hela den tid tjänstemannen är verksam.

11. Utlandstillägget infördes genom förordning nr 31 (EEG) och nr 11 (EKSG) av den 18 december 1961 om tjänsteföreskrifter för tjänstemän och anställningsvillkor för övriga anställda i Europeiska ekonomiska gemenskapen och Europeiska atomenergigemenskapen, som trädde i kraft den 1 januari 1962. [6]

12. Utlandstillägget ersatte ett tillägg för ökade levnadsomkostnader som uppgick till 20 procent av grundlönen. Det gavs till anställda som innan de tillträtt sin anställning i mer än sex månader varit fast bosatta på ett visst minsta avstånd ifrån den plats där institutionen hade sitt säte. Detta avstånd var 25 kilometer för tjänstemän i Europeiska kol- och stålgemenskapen och 70 kilometer för tjänstemän i Europeiska ekonomiska gemenskapen och Europeiska atomenergigemenskapen.

13. Villkoren för beviljande av utlandstillägg anges i artikel 4.1 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna. Dessa villkor har varit oförändrade sedan tillägget infördes år 1961. Bestämmelsen har följande lydelse:

"Ett utlandstillägg ... skall beviljas följande:

a) Tjänstemän

— som inte är och aldrig har varit medborgare i den stat inom vars territorium anställningsorten ligger,

och

— som inte under den femårsperiod som löpt ut sex månader innan de tillträdde tjänsten varaktigt var bosatta eller utövade sin huvudsakliga yrkesverksamhet inom den statens europeiska territorium. Vid tillämpningen av denna bestämmelse skall de förhållanden som följer av arbete som utförts för en annan stat eller internationell organisation inte beaktas.

6 — EGT 1962, 45, s. 1385.

b) Tjänstemän som är eller har varit medborgare i den stat inom vars territorium anställningsorten ligger, men som under 10 år innan de tillträdde tjänsten varaktigt var bosatta utanför den statens europeiska territorium av andra skäl än för att tjänstgöra i statlig tjänst eller i en internationell organisation.

...”

14. Enligt artikel 4.2 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna skall en tjänsteman som inte är och aldrig har varit medborgare i den stat inom vars territorium han tjänstgör och som inte uppfyller villkoren ha rätt till ett särskilt utlandstillägg som skall uppgå till en fjärdedel av utlandstillägget.

15. Bestämmelser om bosättningsbidrag och dagtraktamenten återfinns i artiklarna 5 respektive 10 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna.

16. I artikel 5 i den bilagan, i den lydelse som gällde när omständigheterna i målet inträffade, angavs att en fast anställd tjänsteman som uppfyllde villkoren för att erhålla utlandstillägg hade rätt till ett bosättningsbidrag motsvarande en månads grundlön.

17. I artikel 10 i bilagan föreskrivs att en tjänsteman som kan styrka att han måste byta bosättningsort för att uppfylla kraven i artikel 20 i tjänsteföreskrifterna skall ha rätt till ett dagtraktamente vars omfattning fastställs i denna artikel 10.

II — Omständigheterna i förevarande mål

18. Omständigheterna i de fyra mål som är föremål för prövning kan sammanfattas på följande sätt:

A — *Mål C-7/06 P*

19. Beatriz Salvador García, som är spansk medborgare, tillträdde sin anställning som tjänsteman vid kommissionen i Bryssel den 16 april 2001.

20. Hon hade dessförinnan studerat i Bryssel från september 1991 till juli 1992, varefter hon praktiserade vid kommissionen från oktober 1992 till februari 1993.

21. Från den 1 oktober 1993 till den 31 december 1994 arbetade hon i Bryssel för den autonoma regionen Navarras regering, och därefter från den 21 februari 1995 till den 20 augusti 1995 för Sociedad de Desarrollo de Navarra, Sodena, SA,[7] ett bolag med uppgift att verka för den ekonomiska utvecklingen i denna autonoma region.

22. Mellan den 1 september 1995 och den 30 juni 1996 var Beatriz Salvador García assistent till en ledamot av Europaparlamentet.

23. Under juli och augusti 1996 utförde hon i Peru oavlönat arbete åt en frivilligorganisation.

24. Från den 2 september 1996 till den 28 februari 1997 arbetade hon i Bryssel för bolaget ECO, till vilket kommissionen uppdragit att sköta viss teknisk assistans.

25. Från den 1 mars 1997 till den 31 mars 1999 arbetade hon i Bryssel åt bolaget Sociedad de Desarrollo Exterior de Navarra, Sodexna, SA,[8] vars arbetsuppgift var den externa ekonomiska utvecklingen för den autonoma regionen Navarra, och från den 1 april 1999 till den 15 april 2001 har hon varit representant för den autonoma regionens regering.

26. Kommissionen beslutade den 28 juni 2001 att hon inte hade rätt till utlandstillägg eller de ersättningar som följer med detta tillägg.

27. I beslut av den 27 mars 2002 att avslå hennes klagomål mot beslutet, fastslog kommissionen att den verksamhet som hon utövat i Bryssel som assistent till en ledamot av Europaparlamentet, för bolagen Sodena och Sodexna och för den autonoma regionen Navarras regering inte skulle anses vara "arbete som utförts åt en annan stat eller internationell organisation" i den mening som avses i artikel 4.1 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna.

28. Enligt kommissionens beslut skulle denna verksamhet således beaktas, och den

7 — Bolag för främjande av utvecklingen av regionen Navarra (nedan kallat Sodena).

8 — Bolag för främjande av den yttre utvecklingen av regionen Navarra (nedan kallat Sodexna).

femårsperiod som anges i artikel 4.1 a andra strecksatsen i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna, kallad referensperioden, fastslogs löpa från den 16 oktober 1995 till den 16 oktober 2000. Kommissionen kom sålunda fram till att hon under den perioden bott och haft sitt huvudsakliga arbete i Belgien.

B — *Mål C-8/06 P*

29. Anna Herrero Romeu, som är spansk medborgare, tillträdde som tjänsteman vid kommissionen i Bryssel den 16 november 2001.

30. Dessförinnan arbetade hon i Bryssel från januari 1993 till november 2001 för delegationen för Patronat Català Pro Europa, [9] ett organ som hade till uppgift att ta till vara den autonoma regionen Kataloniens regerings intressen vid gemenskapsinstitutionerna.

31. Kommissionen beslutade den 19 november 2001 att hon inte skulle beviljas utlandstillägg och de ersättningar som följer med detta tillägg.

32. Kommissionen avslog sökandens klagomål genom beslut av den 10 juni 2002 på den grunden att hennes yrkesverksamhet hos Patronat inte kunde betraktas som "arbete som utförts för en annan stat". Referensperioden löpte från den 15 maj 1996 till den 15 maj 2001, och hon hade således bott och utövat sin huvudsakliga yrkesverksamhet i Belgien under den perioden.

C — *Mål C-9/06 P*

33. Tomás Salazar Brier, som är spansk medborgare, tillträdde som tjänsteman vid kommissionen i Bryssel den 1 juni 2002.

34. Dessförinnan arbetade han mellan den 3 oktober 1994 och den 31 augusti 1998 som anställd vid Sociedad Canaria de Fomento Económico, Sofesa, SA, [10] ett bolag som hade till uppgift att hantera den autonoma regionen Kanarieöarnas och den regionens regerings representationsbyrå i Bryssels intressen, och från den 1 september 1998 till den 31 maj 2002 som tillfälligt anställd för denna autonoma regions regering.

9 — Nedan kallad Patronat.

10 — Bolag för främjande av den ekonomiska utvecklingen på Kanarieöarna (nedan kallat Sofesa).

35. Kommissionen antecknade i det formulär i vilket Tomás Salazar Briers rättigheter fastställdes, vilket upprättades den 25 juli 2002, beslutet att han inte skulle beviljas utlandstillägg och de ersättningar som följer med detta tillägg.

36. Hans klagomål var föremål för ett tyst avslag den 24 februari 2003 och avslogs uttryckligen genom beslut av den 24 mars 2003. Enligt kommissionen utgjorde hans verksamhet för Sofesa och för den autonoma regionen Kanarieöarnas regering inte "arbete som utförts för en annan stat". Den fastslog således att referensperioden löpte från den 1 december 1996 till den 30 november 2001 och att han under denna period hade bott och utövat sin huvudsakliga yrkesverksamhet i Belgien.

D — *Mål C-10/06 P*

37. Rafael De Bustamante Tello, som är spansk medborgare, tillträdde som tjänsteman vid rådet i Bryssel den 1 januari 2003.

38. Dessförinnan hade han varit yrkesverksam i Bryssel mellan den 2 december 1991 och den 31 juli 1996, vid Instituto de Fomento de la Región de Murcia, [11] ett offentligrättsligt organ för den autonoma regionen Murcia med uppgift att bland annat följa gemenskapens lagstiftning och program av intresse för denna autonoma region.

39. Mellan augusti 1996 och december 2002 arbetade han i Bryssel i egenskap av direktör vid Oficina de la Comunidad Autónoma de la Región de Murcia ante las Comunidades europeas, [12] ett administrativt organ för den autonoma regionen Murcia med uppgift att tillvarata dess intressen vid gemenskapsinstitutionerna.

40. Rådet beslutade den 24 januari 2003 att han inte skulle beviljas utlandstillägg och de ersättningar som följer med detta tillägg.

41. Rådet anförde i sitt beslut av den 28 juli 2003 att avslå hans klagomål att hans yrkesverksamhet vid INFO och ORM inte kunde anses utgöra "arbete som utförts för

11 — Regionen Murcias utvecklingsinstitut (nedan kallat INFO).

12 — Den autonoma regionen Murcias kontor vid Europeiska gemenskaperna (nedan kallat ORM).

en annan stat". Referensperioden fastslogs således löpa från den 1 juli 1997 till den 30 juni 2002, och under den tiden hade han haft sin huvudsakliga yrkesverksamhet i Belgien.

III — De överklagade domarna

42. Beatriz Salvador García, Anna Herrero Romeu, Tomás Salazar Brier och Rafael De Bustamante Tello väckte, genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 4 juli 2002, den 1 oktober 2002, den 3 mars 2003 respektive den 4 november 2003, talan om ogiltigförklaring av kommissionens respektive rådets beslut att inte bevilja dem utlandstillägg och de ersättningar som följer med detta tillägg.

43. De yrkade även att svarandeinstitutionerna skulle förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

44. De åberopade till stöd för sitt yrkande avseende utlandstillägget tre grunder. Den första var att artikel 4.1 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna hade åsidosatts, den andra att svarandeinstitutionerna hade felbedömt omständigheterna och den tredje att likabehandlingsprincipen hade åsidosatts.

45. Beatriz Salvador García, Anna Herrero Romeu och Tomás Salazar Brier gjorde även gällande att kommissionen hade åsidosatt motiveringsplikten.

46. Till stöd för sina yrkanden avseende dagtraktamente och bosättningsbidrag anförde de att enligt domen av den 28 maj 1998 i målet kommissionen mot Lozano Palacios [13] skulle de per automatik tillerkännas dessa ersättningar om de hade rätt till utlandstillägg.

47. Förstainstansrätten ogillade deras talan och beslutade att vardera parten skulle bära sin rättegångskostnad.

48. Förstainstansrätten fastslog att talan inte kunde prövas alternativt inte kunde vinna bifall såvitt avser de grunder som anförts till stöd för yrkandena avseende utlandstillägg.

49. Vad avser den första grunden om att artikel 4.1 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna hade åsidosatts fastslog förstainstansrätten att talan av följande skäl inte skulle bifallas på den grunden.

13 — Dom av den 28 maj 1998 i mål C-62/97 P (REG 1998, s. I-3273).

50. Enligt fast rättspraxis är, enligt vad förstainstansrätten anförde, syftet med utlandstillägget att ge kompensation för de särskilda kostnader och nackdelar som följer av att arbeta permanent i ett land som tjänstemannen inte hade några varaktiga band till innan han tillträdde sin tjänst. För att sådana varaktiga band skall kunna uppstå, vilket skulle innebära att tjänstemannen förlorade rätten till utlandstillägg, kräver lagstiftaren att denne under en femårsperiod varaktigt varit bosatt eller utövat sin huvudsakliga yrkesverksamhet i den stat inom vars territorium anställningsorten ligger (stationeringslandet).

51. Förstainstansrätten anförde vidare att det i artikel 4.1 a andra strecksatsen i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna görs ett undantag för personer som utfört arbete för en annan stat eller en internationell organisation under referensperioden. Detta undantag motiveras av att dessa personer under sådana omständigheter inte kan anses ha etablerat några varaktiga band till stationeringslandet på grund av anställningens tillfälliga karaktär där.

52. Förstainstansrätten fastställde mot bakgrund av den tidpunkt som respektive sökande tillträtt som tjänstemän vid kommissionen respektive rådet referensperioden för Beatriz Salvador García från den 16 oktober 1995 till den 15 oktober 2000, för Anna Herrero Romeu från den 16 maj 1996 till den 15 maj 2001, för Tomás Salazar Brier från den 1 december 1996 till den 30 november 2001 och för Rafael De Bustamante Tello från den 1 juli 1997 till den 30 juni 2002.

53. Förstainstansrätten anförde att sökandena under merparten av dessa referensperioder utövat sin huvudsakliga yrkesverksamhet i Bryssel enligt följande:

— Beatriz Salvador García dels för Sodexna och för den autonoma regionen Navarras regering, dels i egenskap av assistent till en ledamot av Europaparlamentet.

— Anna Herrero Romeu för Patronatets delegation.

— Tomás Salazar Brier vid Sofesa och därefter för den autonoma regionen Kanarieöarnas regering.

— Rafael De Bustamante Tello för ORM.

54. Förstainstansrätten anförde att den fråga som uppstod inom ramen för sökandenas talan var huruvida det arbete som var och en av dem utfört i Bryssel skulle anses utgöra arbete som utförts för en stat i den mening som avses i artikel 4.1 a i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna och, vad gäller det arbete som Salvador Garcia utfört som assistent till en ledamot av Europaparlamentet, huruvida det arbetet skulle anses vara arbete som utförts för en internationell organisation i den bestämmelsens mening.

55. Den anförde vidare att gemenskapsrätten, och i synnerhet tjänsteföreskrifterna, i förevarande fall innehåller tillräckliga upplysningar för att det skall vara möjligt att precisera räckvidden av artikel 4 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna och därmed fastställa en självständig tolkning av statsbegreppet med avseende på olika länders rättssystem.

56. Den framhöll för det första att domstolen slagit fast att det tydligt framgår av EG-fördragets allmänna uppbyggnad att begreppet medlemsstat – i den mening som avses i de institutionella bestämmelserna – enbart avser medlemsstaternas centrala statsförvaltning och inte kan anses omfatta även regionala regeringar eller autonoma regioner, oavsett omfattningen av den behörighet som de har tilldelats. Att tillåta motsatsen skulle skada den institutionella jämvikt som föreskrivs i fördragen, en jämvikt som bland annat avser att bestämma under vilka villkor medlemsstaterna, det vill säga de stater som har skrivit under de "ursprungliga" fördragen och anslutningsfördragen, kan delta i gemenskapsinstitutionernas verksamhet. [14]

57. Förstainstansrätten framhöll för det andra att bestämmelserna i tjänsteföreskrifterna, vars enda syfte är att reglera rättsförhållandet mellan institutionerna och tjänstemännen genom att uppställa ömsesidiga rättigheter och skyldigheter, enligt fast rättspraxis skall anses innehålla en exakt terminologi som aldrig kan tillämpas analogt i fall som inte uttryckligen är avsedda. [15]

58. I artikel 4 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna har, enligt förstainstansrätten, lagstiftaren valt begreppet stat trots att det redan vid tidpunkten för tjänsteföreskrifternas tillkomst fanns federalt och regionalt uppbyggda stater, såsom Förbundsrepubliken Tyskland, och inte bara enhetsstater. Om gemenskapslagstiftaren hade avsett att denna bestämmelse även skulle omfatta politiska enheter på lägre nivå eller lokala enheter, hade detta nämnts uttryckligen.

14 — Förstainstansrätten har avsett domstolens beslut av den 21 mars 1997 i mål C-95/97, Région wallonne mot kommissionen (REG 1997, s. I-1787), punkt 6, och av den 1 oktober 1997 i mål C-180/97, Regione Toscana mot kommissionen (REG 1997, s. I-5245), punkt 6.

15 — Förstainstansrätten har hänvisat till domstolens dom av den 16 mars 1971 i mål 48/70, Bernardi mot parlamentet (REG 1971, s. 175), punkterna 11 och 12, av den 20 juni 1985 i mål 123/84, Klein mot kommissionen (REG 1985, s. 1907), punkt 23, och av den 19 juli 1999 i mål T-74/98, Mammarella mot kommissionen (REGP 1999, s. I-A-151 och s. II-797), punkt 38.

59. Av vad som anförts följer enligt förstainstansrätten att begreppet stat i artikel 4 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna enbart avser staten, i egenskap av juridisk person och sammanhållet rättssubjekt i folkrätten jämte dess myndighetsorgan. En sådan tolkning som sökanden förespråkat skulle kunna medföra att alla offentliga enheter med ställning som fristående juridisk person som centralregeringen tilldelat intern behörighet, däribland kommuner och alla enheter som en förvaltning har delegerat uppgifter till, skulle kunna betraktas som "stater".

60. Av detta drog förstainstansrätten slutsatsen att uttrycket "arbete som utförts för en annan stat", i den mening som avses i artikel 4 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna, följaktligen skulle tolkas så, att det inte avser arbete som utförts för politiska enheter på lägre nivå inom en stat.

61. I domarna i de ovannämnda målen Beatriz Salvador García mot kommissionen och Tomás Salazar Brier mot kommissionen anförde förstainstansrätten att sökandenas yrkesverksamhet i offentligt ägda bolag med kommersiell verksamhet så mycket mindre kunde anses utgöra arbete som utförts för en annan stat. Sådana offentliga bolag är till sin natur nämligen inte, oavsett huruvida de har ett begränsat ansvar eller inte, statliga förvaltningsorgan, även om de är behöriga att företräda och hantera vissa offentliga intressen eller kan ha att utföra uppgifter av allmänintresse.

62. Förstainstansrätten fastslog mot den bakgrunden att sökandenas arbete under referensperioderna inte kunde betraktas som arbete som utförts för en annan stat i den mening som avses i artikel 4 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna.

63. Den anförde vidare att denna bedömning inte påverkades av sökandens argument att gemenskapsrätten innehåller ett självständigt statsbegrepp som innefattar decentraliserade enheter. Även om det beträffande fastställande av fördragsbrott, åligger samtliga medlemsstaters myndigheter – oberoende av om det är fråga om myndigheterna i den centrala statsmakten, en förbundsstats myndigheter eller lokala, regionala eller decentraliserade myndigheter – att tillse att gemenskapsbestämmelserna efterföljs inom ramen för deras respektive behörighet, riktar sig det förfarande genom vilket domstolen kan fastställa att en medlemsstat har underlåtit att uppfylla en av sina skyldigheter enbart till regeringen i denna medlemsstat, även om fördragsbrottet beror på en handling eller en underlåtenhet av en myndighet i en förbundsstat eller i en autonom region. Denna rättspraxis kan således inte med framgång åberopas till stöd för den vida tolkning av begreppet stat som sökandena förespråkat.

64. Sökandens argument avseende de autonoma regionernas självständiga behörighet inom den spanska rättsordningen kunde enligt förstainstansrätten inte heller godtas.

65. Enligt förstainstansrätten kunde sökandena heller inte vinna framgång med argumentet att de omfattades av samma sjukförsäkringsregler och skatteregler som personalen vid Konungariket Spaniens ständiga representation vid Europeiska unionen i Bryssel.

66. Förstainstansrätten anförde slutligen att när det gällde sökandenas argument att representanter för de autonoma regionerna deltar i rådgivande kommittéer med anknytning till kommissionen, skall det noteras att det för att göra gällande undantaget i artikel 4.1 a andra strecksatsen i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna krävs att den berörda personen har haft direkta rättsliga band till staten eller den internationella organisationen i fråga. Förstainstansrätten påpekade att sökandena vid förhandlingen uttryckligen medgett att de aldrig ingått i den spanska delegation som deltog i de möten med rådet och kommissionen som ägde rum under den referensperiod som gällde. Sökandena hade heller inte åberopat att de haft något som helst direkt rättsligt band med den spanska centrala statsförvaltningen som skulle kunna motivera att de skulle anses ha utfört arbete för den spanska staten under nämnda period.

67. I domen i det ovannämnda målet Beatriz Salvador García mot kommissionen hade förstainstansrätten även att bedöma frågan huruvida sökandens verksamhet som assistent till en ledamot av Europaparlamentet skulle anses utgöra arbete som utförts för en internationell organisation i den mening som avses i artikel 4 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna.

68. Förstainstansrätten fastslog att det av följande skäl inte var nödvändigt att pröva den frågan. Även om denna verksamhet skulle anses utgöra arbete som utförts för en internationell organisation och den tid under vilken arbetet utförts således inte skulle räknas in i referensperioden så inleddes denna den 16 december 1994. Vid den tidpunkten var sökanden redan skriven i kommunen Saint-Gilles sedan den 17 december 1993 och arbetade sedan den 1 oktober 1993 för den autonoma regionen Navarras regering i Bryssel. Sökanden hade mot denna bakgrund bott och haft sin huvudsakliga yrkesverksamhet i Bryssel sedan i vart fall den 16 december 1994.

69. Förstainstansrätten drog slutligen i de överklagade domarna slutsatsen att eftersom sökandena inte kunde anses ha rätt till utlandstillägg skulle deras yrkande om rätt till bosättningstillägg och dagtraktamente, vilken rätt de grundat på att de automatiskt skulle ha haft en sådan ifall de hade beviljats utlandstillägg, ogillas.

IV — Överklagandena

70. Sökandena har yrkat att domstolen skall uppta deras överklaganden till sakprövning och upphäva de överklagade domarna.

71. Beatriz Salvador García och Tomás Salazar Brier har även yrkat att målen, om det skulle vara befogat, skall återförvisas till förstainstansrätten.

72. Klagandena har slutligen yrkat att svarandeinstitutionerna skall förpliktas att betala samtliga rättegångskostnader vid domstolen och förstainstansrätten.

73. Kommissionen har yrkat att överklagandena i målen C-7/06 P–C-9/06 P skall lämnas utan bifall.

74. Rådet har i mål C-10/06 P yrkat att domstolen skall avvisa överklagandet eller i andra hand lämna det utan bifall. Rådet har vidare yrkat att klaganden skall förpliktas att betala rättegångskostnaderna.

A — *Parternas argument*

1. Klagandena

75. Klagandena har åberopat samma grund för sina överklaganden, nämligen att förstainstansrätten åsidosatt artikel 4.1 a andra strecksatsen i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna.

76. De har inom ramen för denna grund anfört fyra invändningar.

77. Klagandena har i de fyra mål som skall prövas för det första klandrat förstainstansrätten för att ha tolkat det omtvistade undantaget alltför restriktivt, och för det andra gjort gällande att förstainstansrätten felbedömt undantagets ändamål och bakgrund.

78. I målen C-7/06 P och C-9/06 P har Beatriz Salvador García och Tomás Salazar Brier även klandrat förstainstansrätten för att den inte ansett att arbete för ett offentligägt bolag med kommersiell verksamhet som haft att utföra uppgifter av allmänintresse utgör arbete som utförts för en annan stat, utan att den prövat huruvida bolaget kontrollerats av staten.

79. Slutligen har, i mål C-7/06 P, Beatriz Salvador García klandrat förstainstansrätten för att den underlåtit att tolka begreppet arbete som utförts för en internationell organisation och därmed inte bedömt att arbetet som assistent till en ledamot i Europaparlamentet omfattas av detta uttryck.

a) Restriktiv tillämpning av det omtvistade undantaget

80. Klagandena har klandrat förstainstansrätten för att ha tolkat det omtvistade undantaget restriktivt trots att det rört sig om ett undantag från ett undantag, och därför skall tolkas extensivt.

81. De har gjort gällande att förstainstansrätten genom denna bedömning avvikit från tidigare rättspraxis, i synnerhet från domen av den 30 mars 1993 i målet Vardakas mot kommissionen. [16]

b) Felbedömning av skälen bakom artikel 4.1 a andra strecksatsen i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna och den bestämmelsens sammanhang

82. Sökandena har anfört att undantaget i artikel 4.1 a andra strecksatsen i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna för dem som arbetat för en annan stat eller en internationell organisation har kommit till för att sådana personer till följd av den tillfälliga arten av deras vistelse i stationeringslandet inte kan anses ha upprättat varaktiga band med detta land.

16 — Dom av den 30 mars 1993 i mål T-4/92 (REG 1993, s. II-357).

83. De har i detta sammanhang framhållit att det i domen i det ovannämnda målet Vardakas mot kommissionen har fastslagits att en persons utlandsstationering sker oberoende av vilken status denne enligt internationell rätt har som personal i en internationell organisation.

84. Av detta har de dragit slutsatsen att förstainstansrätten i de överklagade domarna, genom att inte tillämpa undantaget för arbete som utförts åt en annan stat när detta skett genom autonoma regioner, har underlåtit att beakta de ändamål som ligger till grund för bestämmelsen, och att den dessutom diskriminerat sådana tjänstemän som arbetat för en stat via dess autonoma regioner till förmån för dem som arbetat för en stats centrala förvaltning inom ramen för dess ständiga representation. Enligt klagandena har tjänstemannen nämligen inte i något av dessa fall upprättat varaktiga band med stationeringslandet innan han eller hon inträtt i gemenskapens tjänst, eftersom det arbete som utförts i landet varit av tillfällig art. Frågan huruvida de band som tjänstemannen upprättat med sitt tjänstgöringsland varit varaktiga eller inte är det som i slutändan är avgörande.

85. Enligt klagandena föreligger det i de situationer som dessa två kategorier av personer befinner sig i inte någon skillnad som kan motivera denna diskriminerande behandling. Dessa personkategorier utövar

dessutom liknande arbetsuppgifter, bestående i kontakter med kommissionen, hantering av information et cetera, allt i statens tjänst och i ett sammanhang där de autonoma regionernas deltagande i gemenskapens verksamhet blir alltmer omfattande.

86. Enligt klagandena har lagstiftaren med detta undantag avsett att presumtionen för att varaktiga band med stationeringslandet saknas skall gälla så snart arbetsuppgifterna i landet har ett allmänt intresse.

87. Slutligen medför inte denna extensiva tolkning att alla offentliga organ som är självständiga juridiska personer skall, såsom förstainstansrätten angett, anses vara en del av staten. Undantagets omfattning skall alltjämt vara begränsad till sådana organ som är behöriga inom gemenskapens verksamhetsområde, såsom de autonoma regionerna.

c) Undantaget för arbete som utförts åt ett bolag med ett allmännyttigt ändamål

88. Beatriz Salvador García och Tomás Salazar Brier har gjort gällande att förstainstansrätten genom att utesluta arbete som utförts som antsälld i ett bolag med ett allmännyttigt ändamål från uttrycket "arbete som utförts för en annan stat" utan att pröva huruvida bolaget med beaktande av dess sammansättning, verksamhet enligt lag och beroende av offentliga myndigheter är en del av staten strider mot rättspraxis, i synnerhet mot domstolens dom av den 20 september 1988 i målet Beentjes [17] och av den 17 december 1998 i målet kommissionen mot Irland. [18]

d) Förstainstansrättens bedömning att arbete som assistent till en ledamot av Europaparlamentet inte är arbete som utförts för en internationell organisation

89. Slutligen har Beatriz Salvador García, i mål C-7/06 P, anfört att domstolen, för det fall den skulle anse att förstainstansrätten gjort en felaktig rättstillämpning när den prövade arten av hennes arbete inom ramen för den autonoma regionen Navarras regering och för Sodexna, även har att pröva arten av hennes arbete som assistent till en ledamot av Europaparlamentet.

17 — Dom av den 20 september 1988 i mål 31/87 (REG 1988, s. 4635), punkt 12.

18 — Dom av den 17 december 1998 i mål C-353/96 (REG 1998, s. I-8565), punkt 26.

2. Kommissionens försvar i målen C-7/06 P–C-9/06 P

90. Kommissionen har anfört följande argument:

a) Restriktiv tillämpning av det omtvistade undantaget

91. Kommissionen har gjort gällande att förstainstansrätten inte har tolkat det omtvistade undantaget restriktivt. Enligt kommissionen har förstainstansrättens bedömning att det för att uttrycket arbete som utförts för en stat skall kunna tillämpas krävs ett direkt rättsligt band mellan staten och den enskilde varit korrekt. Klagandena har inte något sådant rättsligt band med kungariket Spanien.

b) Felbedömning av skälen bakom artikel 4.1 a andra strecksatsen i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna och den bestämmelsens sammanhang

92. Kommissionen har för det första anfört att klagandenas argument vilar på en felaktig förutsättning.

93. Enligt kommissionen har klagandena sammanblandat två olika begrepp, nämligen skälen bakom undantaget i artikel 4 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna och användningen av uttrycket stat som förekommer i den bestämmelsen. Vad som har diskuterats inför förstainstansrätten och vad som skall prövas av domstolen är tolkningen av termen stat. De skäl som ligger till grund för undantaget, avseende avsaknaden av varaktiga band med stationeringslandet, är inte relevanta för tolkningen av uttrycket stat i denna bestämmelse.

94. Kommissionen har härav dragit slutsatsen att förstainstansrätten inte gjort någon rättslig felbedömning genom att framhålla den omständigheten att gemenskapslagstiftaren i artikel 4 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna valt termen stat trots att det redan när tjänsteföreskrifterna antogs fanns medlemsstater med en federal eller regional uppbyggnad, såsom Förbundsrepubliken Tyskland, och att om lagstiftaren hade avsett att lägre politiska nivåer eller lokala enheter skulle omfattas av denna bestämmelse hade denne angett detta uttryckligen.

95. Kommissionen har för det andra anfört att klagandenas påstående om att förstainstansrätten diskriminerat tjänstemän som utfört arbete för en stat genom dess autonoma regioner till förmån för tjänste-

män som arbetat för en stats centralförvaltning inom ramen för dess ständiga representation är ogrundat.

96. Dessa två situationer är nämligen enligt kommissionen inte jämförbara när det gäller de arbetsuppgifter som utförs eftersom, såsom förstainstansrätten har angett, delegationerna från de autonoma spanska regionerna i Bryssel har till uppgift att hantera de intressen som den administration de företräder har, och dessa intressen sammanfaller inte nödvändigtvis med vare sig de intressen som andra autonoma regioner har eller med kungariket Spaniens intressen i egenskap av stat.

97. Kommissionen har för det tredje gjort gällande att klagandenas påstående att tjänstemannen inte inom ramen för det arbete som utförts för en autonom region har utvecklat varaktiga band med stationeringslandet till följd av detta arbetes tillfälliga art är irrelevant. Enligt kommissionen har detta beaktats av gemenskapslagstiftaren i beslutet att inte i det omtvistade undantaget inkludera en stats lägre politiska nivåer, såsom regionala regeringar, autonoma regioner eller andra lokala organ.

98. Kommssionen har för det fjärde invänt mot vad klagandena anfört om att undantaget i artikel 4 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna skall tillämpas på allt arbete som utförs i allmänintresset, i motsats till arbete som utförs för privata intressen.

99. Enligt kommissionen skulle en sådan tolkning av det omtvistade undantaget inte bara strida mot lagstiftarens syfte, utan även medföra att alla offentliga organ som är självständiga juridiska personer och till vilka den centrala statsmakten har överfört intern kompetens, inklusive kommuner och varje organ till vilket den centrala administrationen delegerat uppgifter, omfattades av begreppet stat.

100. Kommissionen har vidare anfört att när det gäller vad klagandena anfört utifrån idén att "[d]et är huruvida de band som tjänstemannen upprättat med sitt tjänstgöringsland varit varaktiga eller inte som i slutändan är avgörande, och att det inte föreligger någon yrkesmässig eller privat skillnad mellan sådana tjänstemän som arbetat för en stat via dess autonoma regioner och dem som arbetat för en stats centrala förvaltning inom ramen för dess ständiga representation som motiverar denna diskriminerande behandling," utgör detta en ny fråga som inte har åberopats eller i vart fall inte har uttryckts på detta vis i målet vid förstainstansrätten. Det kan därför ifrågasättas

huruvida denna fråga kan prövas i målet vid domstolen. Kommissionen överlämnar denna prövning till domstolen.

c) Invändningen i målen C-7/06 P och C-9/06 P avseende undantaget för arbete som utförts åt ett bolag med ett allmännyttigt ändamål

101. Kommissionen har gjort gällande att denna invändning är ogrundad eftersom domarna i de ovanämnda målen Beentjes och kommissionen mot Irland, till vilka klagandena hänfört sig, avser rådets direktiv 71/305/EEG av den 26 juli 1971 om samordning av förfarandena vid tilldelning av offentliga upphandlingskontrakt för bygg- och anläggningsarbeten,[19] vars bakomliggande ändamål är andra än det omtvistade undantagets.

102. Kommissionen har tillagt att den som arbetat för ett offentligägt företag inte av den anledningen kan anses ha ett direkt rättsligt band med staten, vilket enligt fast rättspraxis är ett oavvisligt villkor för tillämpning av det omtvistade undantaget.

19 — EGT L 185, s. 5.

d) Förstainstansrättens underlåtenhet att bedöma huruvida arbete som assistent till en ledamot av Europaparlamentet är arbete som utförts för en internationell organisation

103. Kommissionen har anfört att det inte var felaktigt av förstainstansrätten att underlåta att uttala sig angående huruvida det arbete som Beatriz Salvador García utfört i egenskap av assistent till en ledamot av Europaparlamentet skall anses utgöra arbete för en internationell organisation, eftersom den bedömt att svaret på denna fråga saknade betydelse för bedömningen av beviljandet av utlandstillägg då hon såväl innan som efter att ha haft detta arbete haft sin huvudsakliga bosättning i Bryssel.

104. Dessutom omfattas enligt kommissionen ett sådant arbete inte av det omtvistade undantaget eftersom hon inom ramen för detta arbete inte haft någon direkt rättslig förbindelse med parlamentet.

3. Rådets försvar i mål C-10/06 P

105. Rådet har i första hand yrkat att Rafael De Bustamante Tellos överklagande skall avvisas, eftersom han endast har upprepat

de argument som han framfört till förstainstansrätten och begärt att domstolen skall ompröva dessa.

106. Rådet har i andra hand yrkat att överklagandet skall ogillas i sak.

107. Vad gäller den första invändningen avseende en restriktiv tolkning av det omtvistade undantaget och underlåtenhet att beakta domen i det ovannämnda målet Vardakas mot kommissionen har rådet anfört att klaganden åberopat detta avgörande utanför dess sammanhang och till stöd för en tolkning som strider mot fast rättspraxis, enligt vilken gemenskapsrättens bestämmelser om rätt till ekonomisk ersättning skall tolkas restriktivt. [20]

108. Rådet har vidare anfört att den tolkning av uttrycket arbete som utförts för en annan stat som klaganden förespråkat strider mot domstolens rättspraxis, enligt vilken begreppet medlemsstat i den mening som avses i institutionella bestämmelser endast avser medlemsstaternas myndigheter på regeringsnivå och inte kan utsträckas till att omfatta regionala regeringar eller autonoma regioner oavsett vilken behörighet dessa tillerkänts. Enligt rådet skulle en motsatt tolkning rubba den institutionella jämvikt som föreskrivits i fördragen.

109. Vad vidare avser den påstådda underlåtenheten att beakta de skäl som ligger till grund för den omtvistade bestämmelsen och det sammanhang i vilket den ingår har rådet gjort gällande att förstainstansrättens ställningstagande helt överensstämmer med den institutionella jämvikt som föreskrivits i fördragen. Enligt denna institution skulle sökandenas inställning leda till att begreppet stat utsträcktes till att omfatta inte bara autonoma regioner eller andra liknande regionala myndigheter, utan även kommunala eller lokala myndigheter och offentliga företag, i en utsträckning som svårligen kan förutses.

B — *Bedömning*

1. Upptagande till sakprövning av överklagandet i mål C-10/06 P

110. Den omständigheten att de grunder och argument som anförts i lägre instans upprepas vid ett överklagande utgör inte i sig skäl för att avvisa överklagandet. Eftersom föremålet för detta rättsmedel inte får vara en förnyad bedömning av målet som det var i

20 — Rådet har hänvisat till förstainstansrättens dom av den 30 november 1994 i mål T-498/93, Dornonville de la Cour mot kommissionen (REGP 1994, s. I-A-257 och s. II-813), punkt 38.

första instans kan klaganden inte bara nöja sig med en enkel återupprepning av de grunder och argument som anförts i lägre instans och begära att domstolen skall ompröva dessa.

111. När en klagande har ifrågasatt förstainstansrättens tolkning eller tillämpning av gemenskapsrätten kan dock de rättsfrågor som prövades av förstainstansrätten på nytt tas upp till diskussion i målet om överklagande. [21] Såsom domstolen fastslagit vid ett flertal tillfällen skulle överklagandeinstitutet förlora en del av sin betydelse om klaganden inte på detta sätt kunde utforma sitt överklagande med hjälp av grunder och argument som redan åberopats vid förstainstansrätten. [22]

112. I förevarande mål framgår det vid en genomgång av Rafael De Bustamante Tellos överklagande att det inte avser att förmå domstolen att ompröva hans ansökan. Han har ifrågasatt förstainstansrättens bedömning av hans två invändningar avseende den restriktiva tolkningen av det omtvistade undantaget liksom dess enligt hans mening felaktiga syn på undantagets ändamål och bakgrund. Han har angivit exakt vilka punkter i förstainstansrättens domskäl som han ifrågasätter.

21 — Se dom av den 13 juli 2000 i mål C-210/98 P, Salzgitter mot kommissionen (REG 2000, s. I-5843), punkt 43.

22 — Dom av den 6 mars 2003 i mål C-41/00 P, Interporc mot kommissionen (REG 2003, s. I-2125), punkt 17. Se även, för en sentida tillämpning, dom av den 18 januari 2007 i mål C-229/05 P, PKK och KNK mot rådet (REG 2007, s. I-439), punkt 32.

113. Enligt min mening skall således Rafael De Bustamante Tellos överklagande upptas till sakprövning. Jag konstaterar dessutom att de överklaganden som de tre övriga klagandena upprättat har utformats på samma sätt som överklagandet från Rafael De Bustamante Tello och att kommissionen inte har yrkat att de skall avvisas.

2. Huruvida de argument som klagandena grundat på idén om att "[d]et är huruvida de band som tjänstemannen upprättat med sitt tjänstgöringsland varit varaktiga eller inte som i slutändan är avgörande" skall upptas till sakprövning

114. Enligt min mening skall dessa argument upptas till sakprövning. Även om dessa argument inte skulle ha framställts på detta sätt vid förstainstansrätten rör det sig nämligen ändå inte om en ny grund, i den mening som avses i artikel 42.2 i domstolens rättegångsregler, som förändrar föremålet för den talan som prövats av förstainstansrätten och vars prövning vid domstolen skulle tvinga denna att avvika från sin uppgift inom ramen för ett överklagande, vilken är begränsad till att pröva huruvida avgörandet i lägre instans är korrekt.

115. Vad klagandena har anfört är nämligen endast överväganden genom vilka de söker visa att förstainstansrätten har missförstått de skäl som ligger till grund för artikel 4.1 a andra strecksatsen i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna. Detta utgör således argument

till stöd för grunden att förstainstansrätten har åsidosatt den bestämmelsen. Det finns inte någon regel som innebär att alla argument i ett överklagande måste ha anförts och prövats i lägre instans. [23]

3. Bedömning i sak

116. Överklagandena gör det inledningsvis nödvändigt att pröva två rättsfrågor. Den första, som är gemensam i de fyra målen, rör uttrycket "arbete som utförts för en annan stat" i artikel 4.1 a andra strecksatsen i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna.

117. Jag skall ange skälen till att detta uttryck enligt min mening inte bara omfattar arbete för medlemsstaternas myndigheter på regeringsnivå, utan även arbete som utförts för en region eller arbete för ett organ som, oavsett dess rättsliga form, har att enligt en rättsakt som utfärdats av en offentlig myndighet utföra verksamhet av allmänintresse under den myndighetens överinseende, såsom att hantera och försvara en territoriell enhets intressen inför gemenskapens organ.

23 — Domen i det ovannämnda målet PKK och KNK mot rådet, punkt 66.

118. Den andra frågan rör endast mål C-7/06 P. I domen i det ovannämnda målet Beatriz Salvador García mot kommissionen fastslog förstainstansrätten, mot bakgrund av dess bedömning av sökandens arbete för bolaget Sodexna och den autonoma regionen Navarra under referensperioden, att det inte var nödvändigt att pröva huruvida hennes arbete som assistent till en ledamot av Europaparlamentet skulle anses utgöra arbete som utförts för en internationell organisation i den mening som avses i artikel 4.1 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna.

119. För det fall domstolen delar min uppfattning angående tolkningen av uttrycket arbete som utförts för en annan stat kan frågan hur arbete som assistent till en ledamot av Europaparlamentet skall kvalificeras inom ramen för den ifrågavarande bestämmelsen vara relevant för utgången av mål C-7/06 P. Jag skall ange på vilka villkor ett sådant arbete enligt min mening skall anses utgöra arbete som utförts för en internationell organisation i den bestämmelsens mening.

a) Uttrycket "arbete som utförts för en annan stat"

120. Eftersom det i tjänsteföreskrifterna inte har hänvisats till medlemsstaternas rättsordningar för att fastställa innebörden av

uttrycket "arbete som utförts för en annan stat" i artikel 4.1 a andra strecksatsen i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna skall detta uttryck ges en självständig och enhetlig gemenskapsrättslig tolkning.

121. Förstainstansrätten har i sina domar grundat sin bedömning att det ifrågavarande uttrycket endast skall anses omfatta en stats mydigheter på regeringsnivå eller central nivå på två överväganden. För det första avser begreppet medlemsstat i den mening som avses i institutionella bestämmelser endast en stats regeringsmyndigheter. För det andra innehåller de bestämmelser som fastslår de ömsesidiga rättigheter och skyldigheter som institutionerna och dess tjänstemän har gentemot varandra en preciserad terminologi, vars utsträckande genom analogier till fall som inte uttryckligen avsetts är utesluten. För det fall lagstiftaren hade avsett att lägre politiska nivåer skulle omfattas av den omtvistade bestämmelsen hade detta angetts uttryckligen, eftersom det vid den tid när den bestämmelsen utfärdades fanns stater med en federal eller regional struktur, såsom Förbundsrepubliken Tyskland, som var medlemmar i gemenskaperna.

122. Dessa överväganden är av följande skäl inte övertygande.

123. När det gäller det förstnämnda övervägandet skall det framhållas att uttrycket arbete som utförts för en annan stat i artikel 4.1 a andra strecksatsen i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna inte definieras i dessa. Vidare har begreppet stat inte definierats i gemenskapsrätten. Det har definierats av domstolen genom tolkning av fördragen, och denna tolkning är inte otvetydig. Begreppet stat har en begränsad eller omfattande räckvidd beroende på i vilket sammanhag det skall tillämpas och utifrån vad som är nödvändigt för gemenskapsrättens tillämpning.

124. Det framgår således av fast rättspraxis att begreppet medlemsstat i artikel 230 andra stycket EG, vari de personer anges som har rätt att väcka talan om ogiltigförklaring av en sekundär rättsakt, endast omfattar medlemsstaternas myndigheter på regeringsnivå. [24] Myndigheterna i medlemsstaternas lokala enheter och de organ som står under deras kontroll har bara en sådan rätt när det gäller rättsakter som berör dem direkt och individuellt.

125. På samma sätt skall undantaget från förbudet mot hinder för den fria rörligheten för personer i artiklarna 39.4 EG och 45 EG, enligt vilket dessa förbud inte tillämpas på

24 — Beslutet i det ovannämnda målet Région wallonne mot kommissionen, punkt 6.

"anställning i offentlig tjänst" eller verksamhet som är förenad med utövande av offentlig makt, tolkas restriktivt. Enligt rättspraxis omfattar sålunda detta undantag inte all anställning i offentlig tjänst, utan endast sådan som innefattar ett deltagande i statens kärnverksamhet, det vill säga arbetsuppgifter som innefattar myndighetsutövning och som har till ändamål att säkerställa statens allmänna intressen. [25]

126. När det däremot gäller bedömningen av medlemsstaternas ansvar för genomförandet av gemenskapsrätten har domstolen tolkat begreppet stat extensivt. För att undvika att gemenskapsrättens genomförande blir beroende av medlemsstaternas politiska, institutionella och administrativa organisation, och för att inte lägga sig i denna organisation, har domstolen tillämpat den folkrättsliga principen att det rättssubjekt som åtar sig och som är skyldigt att uppfylla sina åtaganden är staten i sig, sedd som en organisk och funktionell helhet. [26]

127. Med denna tolkning omfattar begreppet medlemsstat inte bara en stats myndigheter på regeringsnivå. Domstolen har, i syfte att säkerställa en enhetlig och effektiv tillämpning av gemenskapsrätten, utsträckt detta begrepp till att omfatta alla offentliga myndigheter och organ i en medlemsstat, såsom territoriella enheter. Den har vidare fastslagit att begreppet även omfattar privaträttsliga organ som står under deras kontroll.

128. Sålunda har domstolen fastslagit att det förfarande som föreskrivs i artikel 226 EG får inledas oavsett vilket organ i medlemsstaten som bär ansvaret för den underlåtenhet som gett upphov till fördragsbrottet. Medlemsstaterna ansvarar inte bara för sina centrala organs handlande, inklusive handlandet hos konstitutionellt oberoende myndigheter, [27] utan även för territoriella enheter, såsom en region i en federalt uppbyggd medlemsstat eller en kommun. [28] Medlemsstaterna ansvarar vidare för privaträttsliga organ som är

25 — Dom av den 30 september 2003 i mål C-405/01, Colegio de Oficiales de la Marina Mercante Española (REG 2003, s. I-10391), punkt 39.

26 — Se, för ett motsvarande synsätt, dom av den 5 mars 1996 i de förenade målen C-46/93 och C-48/93, Brasserie du pêcheur och Factortame (REG 1996, s. I-1029), punkt 34.

27 — Se, när det gäller ett fördragsbrott hänförligt till lagstiftaren, dom av den 5 maj 1970 i mål 77/69, kommissionen mot Belgien (REG 1970, s. 237), punkt 15, och, när det gäller fördragsbrott hänförligt till en domstol, dom av den 9 december 2003 i mål C-129/00, kommissionen mot Italien (REG 2003, s. I-14637), punkterna 29 och 32.

28 — Se, när det gäller tyska Länder, dom av den 14 maj 2002 i mål C-383/00, kommissionen mot Tyskland (REG 2002, s. I-4219), punkt 18, när det gäller en belgisk region, dom av den 17 januari 2002 i mål C-423/00, kommissionen mot Belgien (REG 2002, s. I-593) punkt 16, och, när det gäller en fransk kommun, dom av den 18 juni 1985 i mål 197/84, Steinhauser (REG 1985, s. 1819).

självständiga juridiska personer vars uppträdande direkt eller indirekt står under deras kontroll. [29]

129. På samma sätt har domstolen fastslagit att klara och ovillkorliga bestämmelser i ett direktiv kan tillämpas direkt mot medlemsstaternas territoriella enheter. [30] Den har fastslagit att sådana bestämmelser även kan åberopas mot organ eller enheter som, oavsett deras rättsliga form, står under statens eller offentliga myndigheters, såsom regionala myndigheters, tillsyn eller kontroll, [31] eller som i enlighet med en av offentlig myndighet antagen rättsakt har fått i uppgift att utföra tjänster av allmänt intresse under denna myndighets kontroll. [32]

130. I samma anda har begreppet "statligt stöd" i artikel 87.1 EG, såsom det tolkats i rättspraxis, inte begränsats till stöd som ges direkt av medlemsstaternas myndigheter på regeringsnivå. Det omfattar även stöd som beviljas av dess territoriella enheter, oavsett deras nivå. [33] liksom av privata organ under deras kontroll. [34]

131. Jag kan vidare hänvisa till definitionen av "upphandlande myndigheter" i de direktiv som antgits inom offentlig upphandling, till vilka klagandena hänvisat, vars syfte är att ringa in vad som skall anses vara statens handlande vid beviljandet av offentliga uppdrag, till säkerställande av konkurrensen. [35]

132. Således tillskrivs, när det gäller säkerställandet av gemenskapsrättens effektiva

29 — I dom av den 24 november 1982 i mål 249/81, kommissionen mot Irland (REG 1982, s. 4005; svensk specialutgåva, s. 565), biföll domstolen en talan om att Irland gjort sig skyldigt till avsiktligt fördragsbrott genom kampanjen "Buy Irish", som drevs av Irish Goods Council, ett bolag med begränsat ansvar enligt irländsk rätt. Den fastslog att den irländska regeringen inte kunde hänvisa till att kampanjen genomfördes av ett privat bolag för att på så sätt undslippa sitt ansvar för denna överträdelse av gemenskapsrätten, eftersom regeringen utsåg medlemmarna i styrelsen för Irish Goods Council, beviljade sammanslutningen statligt stöd för dess utgifter och slutligen fastställde syftet med och inriktningen på den kampanj som drevs (punkt 15).

30 — Dom av den 22 juni 1989 i mål 103/88, Fratelli Costanzo (REG 1989, s. 1839; svensk specialutgåva, volym 9, s. 83).

31 — Dom av den 12 juli 1990 i mål C-188/89, Foster m.fl. (REG 1990, s. I-3313; svensk specialutgåva, volym 10, s. 479), punkt 18, och beslut av den 26 maj 2005 i mål C-297/03, Sozialhilfeverband Rohrbach (REG 2005, s. I-4305), punkterna 27 och 30.

32 — Dom av den 4 december 1997 i de förenade målen C-253/96–C-258/96, Kampelmann m.fl. (REG 1997, s. I-6907), punkt 46, och av den 5 februari 2004 i mål C-157/02, Rieser Internationale Transporte (REG 2004, s. I-1477), punkt 24.

33 — Dom av den 14 oktober 1987 i mål 248/84, Tyskland mot kommissionen (REG 1987, s. 4013), punkt 17, avseende stöd som en tysk delstat beviljat.

34 — Dom av den 22 mars 1977 i mål 78/76, Steinike & Weinlig (REG 1977, s. 595; svensk specialutgåva, volym 3, s. 329), punkt 21.

35 — Begreppet upphandlande myndigheter har definierats som statliga, regionala eller lokala myndigheter, organ som lyder under offentlig rätt och sammanslutningar av en eller flera av dessa myndigheter eller organ som lyder under offentlig rätt. Uttrycket organ som lyder under offentlig rätt avser varje organ som tillkommit för att tillgodose allmännyttiga behov och inte är av industriell eller kommersiell karaktär, är en juridisk person, och till större delen finansieras av staten eller regionala eller lokala myndigheter eller av andra organ som lyder under offentlig rätt, eller vars förvaltning granskas av sådana organ eller i vars förvaltnings-, styrelse- eller tillsynsorgan mer än hälften av ledamöterna utses av statliga, regionala eller lokala myndigheter eller av andra organ som lyder under offentlig rätt (se artikel 1 b i rådets direktiv 92/50/EEG av den 18 juni 1992 om samordning av förfarandena vid offentlig upphandling av tjänster (EGT L 209, s. 1; svensk specialutgåva, område 6, volym 3, s. 139), 93/36/EEG av den 14 juni 1993 om samordning av förfarandet vid offentlig upphandling av varor (EGT L 199, s. 1; svensk specialutgåva, område 6, volym 4, s. 126), och 93/37/EEG av den 14 juni 1993 om samordning av förfarandet vid offentlig upphandling av entreprenadarbeten (EGT L 199, s. 54)).

tillämpning, de åtgärder som vidtagits inom ramen för territoriella enheter eller privata bolag som står under myndigheternas på regerings- eller lokal nivå kontroll medlemsstaten vid tillämpningen av artiklarna 226 EG, 249 tredje stycket EG eller 87.1 EG. Av detta skäl och i avsaknad av uttrycklig begränsning i tjänsteföreskrifterna av uttrycket arbete som utförts för en annan stat anser jag att detta uttryck inte nödvändigtvis endast skall anses utifrån dess lydelse avse arbete som utförts för medlemsstaternas centrala organ.

133. När det gäller förstainstansrättens andra övervägande om att gemenskapslagstiftaren uttryckligen skulle ha inkluderat territoriella enheter i det omtvistade undantaget om detta varit avsikten förefaller inte heller detta vara övertygande. Jag har ovan redogjort för hur begreppet stat i artikel 226 EG vad gäller mål om fördragsbrott, artikel 249 tredje stycket EG avseende direktivs direkta effekt och artikel 87.1 EG när det gäller statligt stöd har tolkats extensivt i rättspraxis utan att det i dessa fördragsbestämmelser uttryckligen angivits att de omfattar territoriella enheter eller de andra organ för vilka staten kan svara.

134. Enligt min mening går det således inte att, utifrån den rättspraxis enligt vilken tjänsteföreskrifternas bestämmelser skall anses innehålla en bestämd terminologi och inte skall utsträckas till att omfatta sådana fall som inte uttryckligen omfattas, dra slutsatsen att det omtvistade undantaget endast skulle avse arbete som utförts för en annan stats myndigheter på regeringsnivå.

135. Däremot är de argument som klagandena anfört till stöd för sin uppfattning mer övertygande.

136. Såsom klagandena har anfört skall uttrycket arbete som utförts för en annan stat tolkas mot bakgrund av bestämmelsens ändamål. Jag anser till skillnad från kommissionen att begreppet stat i denna bestämmelse inte skall särskiljas från denna och tolkas för sig. Uttrycket arbete som utförts för en annan stat skall ses som en helhet och tolkas, i enlighet med den metod som förespråkats i rättspraxis, mot bakgrund av uppbyggnad och syfte med det regelsystem i vilket det ingår. [36]

137. Utlandstilläggets syfte är, såsom framgår av fast rättspraxis, att "kompensera för de

36 — Dom av den 16 maj 2002 i mål C-63/00, Schilling och Nehring (REG 2002, s. I-4483), punkt 24, och av den 10 december 2002 i mål C-491/01, British American Tobacco (Investments) och Imperial Tobacco (REG 2002, s. I-11453), punkterna 203–206 och där angiven rättspraxis). Se, för en sentida tillämpning, dom av den 14 december 2006 i mål C-283/05, ASML (REG 2006, s. I-12041), punkterna 16 och 22).

särskilda utgifter och nackdelar som följer av att arbeta permanent i ett land som tjänstemannen inte hade några varaktiga band till innan han tillträdde sin tjänst vid gemenskaperna, vilket medför att tjänstemannen tvingas flytta från sitt hemland till stationeringslandet och integrera sig i sin nya miljö". [37]

138. Villkoren för tilldelning av detta tillägg är beroende av i vilken grad tjänstemannen är integrerad i stationeringslandet. Kriterierna för när en sådan integration skall anses föreligga, vilka angivits av gemenskapslagstiftaren, är att tjänstemannen bott eller arbetat i stationeringlandet under avsevärd tid innan tjänsten vid gemenskaperna tillträddes. Den tjänsteman som redan bott eller arbetet i stationeringslandet skall anses vara integrerad i detta och har endast rätt till, om han eller hon inte är eller aldrig varit medborgare i stationeringslandet, särskilt utlandstillägg, vilket uppgår till en fjärdedel av utlandstillägget.

139. Utlandstillägg tillerkänns således enligt artikel 4.1 a i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna den tjänsteman som inte är och aldrig varit medborgare i stationeringslandet och som inte varaktigt varit bosatt eller utövat sin huvudsakliga yrkesverksamhet där under den femårsperiod som löpte ut sex månader innan tjänsten tillträddes.

37 — Se, i synnerhet, dom av den 15 september 1994 i mål C-452/93 P, Magdalena Fernández mot kommissionen (REG 1994, s. I-4295, punkt 20 och där angiven rättspraxis).

140. Enligt det omtvistade undantaget skall, med avsteg från de villkor som angetts ovan, bosättning eller arbete på stationeringslandets territorium inte beaktas när sådana förhållanden är en följd av arbete som utförts för en annan stat eller en internationell organisation.

141. När innehållet i detta undantag studeras mot bakgrund av det sammanhang i vilket det förekommer kan det konstateras att gemenskapslagstiftaren avsett att utesluta alla de "förhållanden som följer av arbete som utförts för en annan stat eller en internationell organisation" från den relevanta perioden, utan att ange någon begränsning avseende vilket slags arbete som utförts, vilken relation som funnits med den ifrågavarande staten eller hur länge arbetet varat.

142. Gemenskapslagstiftaren har således inte önskat begränsa omfattningen av undantaget till vissa särskilda arbetsuppgifter eller till personer som anställts av en stat eller internationell organisation enligt särskilda regler eller med en specifik status. Denna bedömning har bekräftats i rättspraxis, i vilken det fastslagits att arbete som praktikant [38] eller oberoende rådgivare vid en gemenskapsinstitution [39] omfattas av till-

38 — Domstolens dom av den 10 oktober 1989 i mål 201/88, Atala-Palmerini mot kommissionen (REG 1989, s. 3109), punkt 6, och förstainstansrättens dom av den 3 maj 2001 i mål T-60/00, Liaskou mot rådet (REGP 2001, s. I-A-107 och s. II-489), punkterna 49 och 50).

39 — Förstainstansrättens dom av den 14 december 1995 i mål T-72/94, Diamantaras mot kommissionen (REGP 1995, s. I-A-285 och s. II-865), punkt 52.

ämpningsområdet för det omtvistade undantaget.

143. Mot denna bakgrund, och eftersom uttrycket "arbete som utförts för en annan stat" i artikel 4.1 a i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna omfattar allt arbete som utförts för en stat eller en internationell organisation, förefaller det logiskt att därav dra slutsatsen att begreppet stat i samma bestämmelse också skall tolkas extensivt, och därmed tillämpas på arbete som utförts för olika organ eller enheter som kan förbindas med en stat. [40]

144. Denna bedömning bekräftas enligt min mening av det ändamål som gemenskapslagstiftaren eftersträvat med hela denna bestämmelse.

145. Enligt rättspraxis har det undantag som föreskrivits i denna bestämmelse till syfte att inte beröva personer som installerat sig i sitt framtida stationeringsland för att där utöva sådan verksamhet rätten till utlandstillägg när sådan verksamhet inte gör det möjligt för dem att ha varaktiga band till detta land. [41] Tjänstemän som under den relevanta perioden har bott eller arbetat i sitt framtida stationeringsland i en annan stats tjänst eller för en internationell organisation presumeras således inte ha upprättat sådana varaktiga band med det landet. [42]

146. Den tanke på vilken detta undantag vilar har utvecklats av generaladvokaten Reischl i hans förslag till avgörande inför domen i det ovannämnda målet Vutera mot kommissionen. Generaladvokaten anförde att "även om de tjänstemän som arbetat för en annan stat eller en internationell organisation befunnit sig en längre tid i sitt framtida stationeringsland har de inte innan de tillträdde sin tjänst haft en varaktig bosättning i den meningen att de upprättat varaktiga band med detta land. I regel har de skickats till ett visst land för en begränsad tid, och behåller under den tiden sina nära band med hemlandet." [43]

147. Gemenskapslagstiftarens avsikt har således varit att arbete som i stationeringslandet utförts för ett annat land eller för en internationell organisation inte skall beröva

40 — Denna bedömning ansluter till förstainstansrättens bedömning i domen i det ovannämnda målet Vardakas mot kommissionen. I den domen fastslog förstainstansrätten utifrån det omtvistade undantagets lydelse och det sammanhang i vilket det förekom att lagstiftarens avsikt varit att utlandstillägget skall utgå i stor omfattning (punkt 37). Den fastslog även att begreppet "internationell organisation" i den omtvistade bestämmelsen mot bakgrund av utlandstilläggets ändamål inte skulle tolkas restriktivt (punkt 41).

41 — Dom av den 31 maj 1988 i mål 211/87, Nuñez mot kommissionen (REG 1988, s. 2791), punkt 11.

42 — Se även dom av den 15 januari 1981 i mål 1322/79, Vutera mot kommissionen (REG 1981, s. 127), punkt 8.

43 — Se s. 143.

den berörda personen rätten till utlandstillägg, eftersom detta arbete till sin art inte är sådant att det ger denne möjligheter till integration i detta land. Denna bedömning bekräftas av artikel 4.1 b i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna. Enligt den bestämmelsen skall utlandstillägg även tillerkännas en tjänsteman som är eller har varit medborgare i stationeringslandet, på villkor att denne under tio år innan han tillträdde tjänsten varaktigt varit bosatt utanför den statens europeiska territorium *"av andra skäl än för att tjänstgöra i statlig tjänst eller i en internationell organisation"*. [44]

148. Det är således, såsom klagandena anfört, arbetet för en stat eller en internationell organisation som presumeras förhindra skapandet av varaktiga band mellan den berörda personen och stationeringslandet.

149. Jag kan inte se varför denna presumtion endast skulle gälla för arbete som utförts för en medlemsstats centrala regering. Jag kan varken bland förstainstansrättens skäl eller i de argument som framförts av svarandeinstitutionerna finna några omständigheter som på ett allmänt sätt visar att när personer som arbetar för en territoriell enhets räkning stationeras i ett annat land så gör de det för obegränsad tid och bevarar inte samma band med sitt hemland som tjänstemän vid den centrala regeringen. Såsom klagandena har anfört är en stationering i ett land för en territoriell enhets räkning i allmänhet också den av tillfällig art. Begreppet stat i det omtvistade undantaget är således inte begränsat till centrala myndigheter, utan avser enligt min mening även alla territoriella enheter i en stat, likväl som de enheter som ur organisatorisk synpunkt utgör en del av staternas centrala eller lokala administration.

150. Ovan angiven bedömning kan enligt min mening även överföras på personer som arbetar för organ som även om de inte formellt eller organisatoriskt tillhör statens centrala administration i enlighet med rättspraxis ändå kan anses förbundna med denna, eftersom de med stöd av en rättsakt från offentlig myndighet utför en uppgift av allmänintresse under dennas kontroll. [45]

151. Eftersom det är det förhållande att arbetet utförts för staten som motiverar presumtionen att det inte skett någon integration i stationeringslandet, och inte särskilda arbetsuppgifter eller en viss status måste denna presumtion kunna tillämpas oavsett vilken form det organ har till vilket staten inom ramen för sin suveräna rätt att politiskt, institutionellt och administrativt organisera sig valt att anförtro utövandet av dess behörighet. Uttrycket "arbete som

44 — Min kursivering.

45 — Se domen i de ovannämnda förenade målen Foster m.fl. (punkt 20).

utförts för en annan stat" skall ges en självständig och enhetlig tolkning inom gemenskapen, och begreppet stat i detta uttryck kan inte begränsas till enbart organisatoriska kriterier, vilka är beroende av varje enskild stats administrativa organisation, utan även funktionella kriterier måste beaktas.

152. Det skall vidare framhållas att i förevarande mål har de fyra klagandena gjort gällande att de under den tid de varit verksamma i Bryssel med att arbeta för autonoma spanska regioner har befunnit sig i en situation som är jämförbar med den situationen som den som arbetar vid Konungariket Spaniens ständiga representation vid Europeiska unionen befinner sig i, på så sätt att de har omfattats av samma bestämmelser om sjukförsäkringar och skatter. [46] Dessutom har de i likhet med personalen vid denna ständiga representation utfört ett uppdrag av allmänintresse genom att vid gemenskapsinstitutionerna tillvarata sina autonoma regioners, vilka utgör en integrerad del av kungariket Spanien, intressen.

153. Enligt min mening föreligger det således med avseende på det omtvistade undantaget inte någon relevant skillnad mellan den som utfört arbete för en stat genom en territoriell enhet eller ett organ under dennas kontoll och den som arbetat för den centrala administrationen, såsom den statens ständiga representation. Klagandenas påstående att förstainstansrätten genom att begränsa tillämpningsområdet för det omtvistade undantaget till arbete som utförts för en stats centrala administration har diskriminerat dem som arbetat för territoriella enheter i medlemsstaterna eller andra organ under statens kontroll är också det korrekt.

154. Svarandeinstitutionerna har framfört flera invändningar mot denna bedömning.

155. De har för det första anfört att de respektive situationer som de som arbetar för den centrala regeringen och de som direkt eller indirekt arbetar för en territoriell enhet befinner sig i skiljer sig åt, eftersom dessa två kategorier inte utövar samma funktioner, och eftersom de intressen de har att tillvarata inte alltid sammanfaller.

156. Detta argument kan enligt min mening av följande skäl inte förta det välgrundade i

46 — Samma konstaterande kan göras i mål C-211/06 P, Adam mot kommissionen, som för närvarande är anhängigt vid domstolen. Adam, tysk medborgare, tillträdde sin tjänst vid kommissionen den 1 juli 2003. Hon har vägrats utlandstillägg eftersom hon arbetat i Bryssel vid Bureau de liaison du Land de Sarre sedan den 1 oktober 1997, och kommissionen ansett att hon inte utfört arbete för en annan stat. Klaganden har inom ramen för sin talan mot detta kommissionens beslut hävdat att hon befunnit sig i samma situation som federalt anställda som arbetar utomlands. På samma sätt som dessa anställda har hon fått avge ett löfte att inte åsidosätta grundlagen, och hennes anställningsavtal omfattas av samma kollektivavtal som gäller för federalt anställdas anställningsavtal.

klagandenas inställning. Det avgörande är huruvida de omständigheter under vilka berörda personer stationeras i ett annat land i allmänhet gör det möjligt för dem att skapa varaktiga band till denna stat. Såsom anförts ovan har gemenskapslagstiftaren presumerat att arbete som utförs för en stat medför att det inte är möjligt att upprätta sådana band. Dessutom är tillämpningen av det omtvistade undantaget inte beroende av arten hos det arbete som utförts, utan omfattar allt arbete som utförts för en stat eller en internationell organisation.

157. Svarandeinstitutionerna har vidare gjort gällande att berörda personer inte har ett direkt band till staten inom ramen för arbete som utförs för en territoriell enhet.

158. Jag delar inte denna bedömning. Visserligen kan det omtvistade undantaget endast tillämpas när den berörda personen varit anställd direkt av staten. Detta villkor följer av grunden för undantaget, som är att personer som är anställda av staten stationeras i ett annat land för en begränsad tid och bevarar nära band med staten, vilket förhindrar denne från att integreras i stationeringslandet. Villkoret att det skall föreligga ett direkt band syftar således enligt min mening till att begränsa undantagets tillämpning till personer som varit anställda direkt av staten, med undantag för dem som i egenskap av anställda i ett utomstående bolag har utfört tjänster för staten för bolagets räkning. [47]

159. Mot denna bakgrund har de som anställts direkt av en territoriell enhet eller ett organ under dennas kontroll som har att utföra uppgifter av allmänt intresse ett direkt band med denna region eller detta organ, och således med staten.

160. Svarandeinstitutionerna har slutligen anfört att utvidgningen av begreppet stat i den omtvistade bestämmelsen till territoriella enheter och därmed till andra organ medför att utlandstillägget skall utgå i en utsträckning som svårligen kan förutses, trots att de gemenskapsrättsliga bestämmelser som ger rätt till ekonomiska prestationer skall tolkas restriktivt.

161. Denna invändning skall enligt min mening avfärdas av följande skäl. För det första är begreppet stat såsom det definierats

47 — Omfattningen av villkoret att det skall föreligga ett direkt rättsligt band är även föremål för prövning i mål C-424/05, kommissionen mot Hosman-Chevalier, som är anhängigt vid domstolen. Generaladvokat Mengozzi lämnade sitt förslag till avgörande i det målet den 15 mars 2007.

i rättspraxis inte obegränsat. Såsom ovan anförts har det i rättspraxis, i synnerhet avseende direktivs direkta effekt, fastslagits kriterier för när ett organ kan anses utgöra en del av staten.

162. Beatriz Salvador García och Tomás Salazar Brier har i detta avseende hänvisat till domen i det ovannämnda målet Beentjes och domen av den 17 december 1998 i det ovannämnda målet kommissionen mot Irland. Visserligen har, såsom kommissionen anfört, dessa domar meddelats inom det specifika området offentlig upphandling. De kriterier som fastslagits avseende när ett organ skall anses vara en "upphandlande myndighet" kan således inte i sig överföras för att tillämpa den omtvistade bestämmelsen i tjänsteföreskrifterna.

163. Syftet med dessa kriterier är emellertid detsamma som de syften som domstolen framhållit inom ramen för artiklarna 226 EG, 249 EG och 87 EG, det vill säga att säkerställa en effektiv och enhetlig tillämpning av gemenskapsrätten oavsett medlemsstaternas administrativa organisation. De kan således enligt min mening beaktas som en indikation vid bedömningen av graden av kontroll som en offentlig myndighet har över ett bolag som satts att företräda en territoriell enhets intressen vid gemenskapens organ.

164. För det andra har bestämmelserna i tjänsteföreskrifterna, såsom till exempel de avseende utlandstillägg, till syfte att tillförsäkra gemenskaperna en oberoende tjänstemannakår av hög klass, där tjänstemännen och övriga anställda håller högsta standard vad gäller kvalifikationer, effektivitet och integritet samt att dessa rekryteras bland medborgare i gemenskapernas medlemsstater från bredast möjliga geografiska område. [48]

165. Det omtvistade undantagets syfte är, såsom anförts ovan, att inte beröva dem som arbetat för en annan stat eller en internationell organisation i sitt framtida stationeringsland deras rätt till utlandstillägg. Detta utlandstillägg, som motsvarar 16 procent av grundlönen samt familje- och barntillägg och som utgår under hela den tid som vederbörande tjänstgör inom gemenskapen, bidrar påtagligt till att göra det attraktivt att anta de anställningar som denna erbjuder. Enligt min mening har inte gemenskapen något intresse av att begränsa utrymmet för denna förmån till enbart dem som har arbetat för staters centrala regeringar utan att även kunna tillgodogöra sig den kunskap som i förekommande fall förvärvats av dem som i stationeringslandet arbetat för territoriella enheter liksom för andra organ som står under statens kontroll.

48 — Se andra skälet i förordning nr 31 (EEG) och nr 11 (EKSG), skälen 2 och 3 i rådets förordning (EG, Euratom) nr 723/2004 av den 22 mars 2004 om ändring av tjänsteföreskrifterna för tjänstemän i Europeiska gemenskaperna och anställningsvillkoren för övriga anställda i Europeiska gemenskaperna (JO L 124, p. 1) samt svaret från Neil Kinnock, vice ordförande i kommissionen med ansvar för den administrativa reformen, på en parlamentsledamots fråga den 22 mars 2001 (EGT C 40 E, s. 9).

166. Mot bakgrund av vad som ovan anförts omfattar uttrycket "arbete som utförts för en annan stat" inte bara arbete som utförts för medlemsstaternas myndigheter på regeringsnivå, utan även arbete som utförts för en territoriell enhet och för organ som, oavsett dess rättsliga form, till följd av en rättsakt från en offentlig myndighet har haft till uppgift att under dennas kontroll tillvarata ett allmänintresse, såsom hantering eller tillvaratagande av en autonom regions intressen inför gemenskapens organ.

b) Utgör arbete som assistent till en ledamot i Europaparlamentet "arbete som utförts för en internationell organisation" i den mening som avses i artikel 4.1 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna?

167. Det har inte bestritts och det förefaller inte kunna bestridas att parlamentet skall anses vara en internationell organisation i den mening som avses i artikel 4.1 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna. Det skall i detta avseende framhållas att verksamhet som utförts vid kommissionen har av domstolen ansetts utgöra arbete för en internationell organisation i den bestämmelsens mening. [49]

168. Kommissionen har gjort gällande att verksamhet som assistent till en ledamot av Europaparlamentet inte omfattas av det omtvistade undantagets tillämpningsområde eftersom en sådan assistent inte har några direkta rättsliga band med denna institution. [50]

169. Jag delar inte denna bedömning. Såsom angivits ovan förutsätter villkoret att det skall finnas ett direkt band mellan den ifrågavarande personen och den berörda staten eller den internationella organisationen, vilket följer av det omtvistade undantagets syfte, och att denna person är direkt anställd av denna stat eller internationella organisation. Detta villkor medför att personer som i egenskap av anställda i ett utomstående bolag och för dettas räkning har utfört arbet åt en stat eller en internationell organisation inte omfattas av detta undantag. [51]

170. Villkoret att det skall föreligga ett direkt band mellan den berörda personen och en gemenskapsinstitution är således uppfyllt när denna person har anställts direkt av denna institution genom ett avtal eller på annat

49 — Domarna i de ovannämnda målen Atala-Palmerini mot kommissionen, punkt 6, och Liaskou mot rådet, punkterna 49 och 50.

50 — Detta är även den inställning som kommissionen har gett uttryck för i mål T-473/04, Asturias Cuerno mot kommissionen, anhängigt vid förstainstansrätten.

51 — Se, avseende en person som ett uthyrningsföretag ställt till kommissionens förfogande, förstainstansrättens dom av den 11 september 2002 i mål T-127/00, Nevin mot kommissionen (REGP 2002, s. I-A-149 och s. II-781), punkterna 53 och 58.

sätt, i enlighet med de bestämmelser som gäller för övriga anställda vid Europeiska gemenskaperna eller andra gemenskapsrättsliga bestämmelser. [52]

171. I bestämmelserna om ersättningar och tillägg för ledamöter av Europaparlamentet, som antagits av den institutionens presidium år 1984, [53] föreskrivs i artikel 14 en möjlighet för varje ledamot att erhålla ersättning för att täcka kostnader för anställning av eller anlitande av tjänster från en eller flera assistenter. Enligt denna bestämmelse får flera ledamöter tillsammans anlita samma assistent.

172. Det framgår således av de bestämmelser som parlamentet antagit för sin funktion att ledamöterna direkt kan anställa assistenter för att biträda dem vid utförandet av sitt uppdrag under mandatperioden. Vidare är det ledamöterna i egenskap av parlamentsledamöter som på de villkor som angivits i fördraget och i bestämmelser som antagits av denna institution utövar den behörighet som tilldelats institutionen.

173. En assistent till en ledamot av Europaparlamentet har, när han eller hon rekryterats direkt av ledamoten och inte tillhandahållits av ett fristående tjänsteföretag, således enligt min mening ett direkt band till parlamentet i egenskap av internationell organisation i den mening som avses i artikel 4.1 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna. Den omständigheten att det avtal som förbinder assistenten med ledamoten är ett privaträttsligt avtal underkastat nationella bestämmelser, såsom är fallet för Beatriz Salvador García och den ledamot i vars tjänst hon anställts, medför ingen annan bedömning. Det enligt min mening avgörande är att detta avtal slutits mellan assistenten och ledamoten av Europaparlamentet och att möjligheten för en ledamot av Europaparlamentet att på detta sätt anställa en medarbetare för att biträda denne i fullgörandet av dennes uppgifter vid denna institution har föreskrivits i en rättsakt som institutionen antagit.

174. Således skall enligt min mening arbete som assistent till en ledamot av Europaparlamentet anses utgöra arbete som utförts för en internationell organisation i den mening som avses i bestämmelsen när assistenten har anställts direkt av ledamoten och inte tillhandahållits ledamoten i egenskap av anställd i ett tjänsteföretag.

175. Jag skall därefter redogöra för de konsekvenser som enligt min mening följer av ovan angivna bedömning i de fyra mål som skall prövas.

52 — Förstainstansrättens dom av den 22 mars 1995 i mål T-43/93, Lo Giudice mot parlamentet (REGP 1995, s. I-A-57 och s. II-189), punkt 34.

53 — Denna handling, som inte publicerats, har titeln "Rules governing the payment of expenses and allowances to Members" (EP 133.116).

4. Konsekvenserna av denna bedömning i de fyra mål som skall prövas

a) Mål C-7/06 P

176. Beatriz Salvador García tillträdde sin tjänst vid kommissionen i Bryssel den 16 april 2001. Förstainstansrätten fastställde att hennes referensperiod skulle löpa mellan den 16 oktober 1995 och den 15 oktober 2000.

177. I domen i det ovannämnda målet Beatriz Salvador García mot kommissionen konstaterade förstainstansrätten att hon under större delen av denna period utövat sin huvudsakliga yrkesverksamhet i Bryssel, först åt Sodexna, ett bolag med uppgift att verka för den yttre ekonomiska utvecklingen i den autonoma regionen Navarra, och därefter som representant för den autonoma regionens regering.

178. Förstainstansrätten bedömde att hennes yrkesverksamhet inte skulle anses utgöra arbete som utförts för en annan stat i den mening som avses i artikel 4.1 a andra strecksatsen i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna, eftersom denna bestämmelse inte gällde för arbete som utförts för en stats lägre politiska nivåer och således än mindre arbete som utförts för ett bolag som Sodexna, eftersom detta till sin art inte utgör ett statsorgan även om det anförtrotts uppgifter av allmänt intresse.

179. För det fall domstolen delar min bedömning av innebörden av uttrycket "arbete som utförts för en annan stat" i artikel 4.1 a andra strecksatsen i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna har förstainstansrätten gjort en felaktig rättstillämpning vid tillämpningen av denna bestämmelse genom att utesluta dessa aktiviteter från detta uttrycks tillämpningsområde trots att den autonoma regionen Navarra utgör en offentlig myndighet i Konungariket Spanien utan att pröva huruvida Sodexna utövat sin verksamhet under denna regions kontroll.

180. Vad klaganden anfört om att artikel 4.1 a i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna åsidosatts är således korrekt.

181. För att bedöma vilka konsekvenser som följer av denna felaktiga rättstillämpning skall det prövas huruvida den verksamhet som Beatriz Salvador García utövat i Belgien under de fem år som föregick hennes anställning vid Sodexna den 1 mars 1997 motiverar att hennes talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut att inte tillerkänna henne utlandstillägg ogillas.

182. Enligt rättspraxis skall nämligen tillsättningsmyndigheten, när någon har utfört arbete för en annan stat eller en internationell organisation under referensperioden, fastställa en ny femårsperiod med bortseende ifrån den tid som sådant arbete utförts. [54] Den berörda personen har inte rätt till utlandstillägg om han eller hon under den sålunda fastställda referensperioden varaktigt varit bosatt eller haft sin huvudsakliga yrkesverksamhet på stationeringslandets europeiska territorium. [55]

183. Det kan konstateras att klaganden under de år som föregick hennes tillträde till anställningen vid Sodexna den 1 mars 1997 hade studerat i Belgien från september 1991 till juli 1992, varefter hon praktiserat vid kommissionen i Bryssel från oktober 1992 till februari 1993.

184. Från den 1 oktober 1993 till den 31 december 1994 arbetade hon i Bryssel för den autonoma regionen Navarra, och därefter från den 21 februari 1995 till den 20 augusti 1995 vid Sodena, ett bolag med uppgift att tillvarata denna autonoma regions ekonomiska intressen.

185. Mellan den 1 september 1995 och den 30 juni 1996 arbetade Beatriz Salvador García som assistent till en ledamot av Europaparlamentet.

186. Under månaderna juli och augusti 1996 utförde hon frivilligarbete åt en organisation i Peru, och från den 2 september 1996 till den 28 februari 1997 utövade hon yrkesverksamhet inom ramen för ett anställningsavtal undertecknat den 17 juli 1996 med det privata företaget ECO, till vilket kommissionen hade lämnat uppdrag avseende teknisk assistans.

187. Vid en bedömning av denna period i dess helhet kan det konstateras att den övervägande delen av denna ägnats åt verksamhet som utövats i egenskap av anställd åt den autonoma regionen Navarras regering (15 månader) och Sodena (6 månader), assistent till en ledamot av Europaparlamentet (10 månader) och praktikant vid kommissionen (5 månader). Dessa verksam-

54 — Sålunda har domstolen i domen i det ovannämnda målet Atala-Palmerini mot kommissionen haft att pröva följande situation. Carmen Atala-Palmerini, peruansk medborgare sedan födseln och italiensk medborgare till följd av äktenskap, hade studerat i Belgien från september 1970 till juni 1973 och, efter en kort period i Peru, praktiserat vid kommissionen från den 1 september 1973 till den 31 januari 1974. Den 7 december 1974 gifte hon sig med en italiensk medborgare som var tjänsteman vid kommissionen i Bryssel. Under läsåren 1974/1975 och 1975/1976 var hon inskriven vid universitetet Paris X-Nanterre för att doktorera. Från den 6 mars 1978 till den 30 mars 1987 arbetade hon vid Perus ambassad i Belgien. Den 16 april 1987 tillträdde hon sin tjänst vid kommissionen i Bryssel. Domstolen fastställde att den femåriga referensperioden löpte mellan den 6 oktober 1972 och den 31 augusti 1973 och mellan den 1 februari 1974 och den 5 mars 1978, eftersom de perioder hon praktiserat vid kommissionen och arbetat vid Perus ambassad inte skulle beaktas.

55 — Domen i det ovannämnda målet Atala-Pallmerini mot kommissionen (punkterna 10 och 11). Se, för ett motsvarande synsätt, domen i det ovannämnda målet Nuñez mot kommissionen (punkt 12).

heter skall enligt min bedömning av uttrycket "arbete som utförts för en annan stat eller en internationell organisation" anses omfattas eller kunna omfattas av dess tillämpningsområde.

188. Vad gäller de perioder som klaganden studerat i Bryssel, från september 1991 till juli 1992, och de sex månader då hon var anställd vid bolaget ECO är dessa inte i sig tillräckliga för att visa att hon varaktigt varit bosatt eller haft sin huvudsakliga yrkesverksamhet i Belgien under fem år.

189. Mot denna bakgrund anser jag att klagandens överklagande skall bifallas och domen i det ovannämnda målet Beatriz Salvador García mot kommissionen upphävas.

190. Enligt artikel 61 i domstolens stadga får domstolen när överklagandet är välgrundat upphäva förstainstansrättens avgörande och själv avgöra målet om detta är färdigt för avgörande. Enligt min mening är så fallet i förevarande mål.

191. Beatriz Salvador García har yrkat att kommissionens beslut av den 27 mars 2002 att avslå hennes klagomål mot beslutet av den 28 juni 2001, genom vilket hon vägrats utlandstillägg och de ersättningar som följer av detta tillägg, skall ogiltigförklaras.

192. Beslutet av den 27 mars 2002 grundas enligt sin lydelse på i huvudsak samma skäl som dem som förstainstansrätten anfört och som enligt min mening utgör en felaktig rättstillämpning.

193. Kommissionen har sålunda grundat sitt beslut på följande skäl:

— Arbete som assistent till en ledamot av Europaparlamentet utgör inte "arbete som utförts för en internationell organisation" i den mening som avses i artikel 4.1 a i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna, eftersom sökanden inte hade några direkta rättsliga band med parlamentet då den enda avtalsförbindelsen var ett privaträttsligt avtal med ledamoten i Europaparlamentet.

— Arbetet för bolagen Sodena och Sodexna omfattas inte av tillämpnings-

området för den ovannämnda bestämmelsen eftersom, även om bolagen skulle anses vara av offentlig art till följd av att de haft till uppgift att företräda den autonoma regionen Navarras intressen i Bryssel, det arbete hon utfört för dessa bolag reglerats genom privaträttsliga avtal.

— Det arbete som Beatriz Salvador García utfört direkt för Navarras regering kan heller inte anses omfatta "arbete för en annan stat" i denna bestämmelses mening, eftersom den omständigheten att spanska autonoma regioner enligt spansk konstitution har egen behörighet inte medför att dessa skall anses vara stater.

194. Dessa skäl är som ovan anförts felaktiga, och påståendet att artikel 4.1 a i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna har åsidosatts är således välgrundat. Kommissionens beslut av den 28 juni 2001 och av den 27 mars 2002, att inte tillerkänna klaganden utlandstillägg och de ersättningar som följer med detta tillägg, skall således ogiltigförklaras.

195. För det fall domstolen skulle dela min bedömning ankommer det på kommissionen att enligt artikel 233 EG fatta ett nytt beslut med anledning av Beatriz Salvador Garcías ansökan om utbetalning av dessa tillägg och ersättningar i enlighet med domstolens dom och skälen för denna.

196. Enligt artikel 122 första stycket i rättegångsreglerna skall domstolen när överklagandet är välgrundat och domstolen själv slutligt avgör målet besluta om rättegångskostnaderna. Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna, som enligt artikel 118 i dessa regler skall tillämpas i mål om överklagande, skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna om detta har yrkats.

197. I enlighet med denna bestämmelse och mot bakgrund av Beatriz Salvador Garcías yrkande föreslår jag att domstolen förpliktar kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna vid domstolen och förstainstansrätten.

b) Målen C-8/06 P–C-10/06 P

198. De konsekvenser som enligt mitt förslag följer i mål C-7/06 P förefaller mig av

samma skäl bli desamma i de övriga tre mål som är föremål för prövning.

199. Anna Herrero Romeu (mål C-8/06 P) tillträdde sin tjänst vid kommissionen i Bryssel den 16 november 2001. Förstainstansrätten fastställde att referensperioden för henne löpte mellan den 16 maj 1996 och den 15 maj 2001. Under hela denna period arbetade hon i Bryssel för Patronat, ett offentligrättsligt organ som hade till uppgift att ta till vara den autonoma regionen Kataloniens regerings intressen.

200. Tomás Salazar Brier (mål C-9/06 P) tillträdde sin tjänst vid kommissionen i Bryssel den 1 juni 2002. Förstainstansrätten fastställde att referensperioden för honom löpte mellan den 1 december 1996 och den 30 november 2001. Förstainstansrätten fastställde att han under denna period utövat sin huvudsakliga yrkesverksamhet i Bryssel, inledningsvis för Sofesa, ett bolag med uppgift att ta till vara den autonoma regionen Kanarieöarnas och den regionens representationskontors intressen, och därefter direkt för denna regions regering.

201. Rafael De Bustamante Tello (mål C-10/06 P) tillträdde som tjänsteman vid rådet i Bryssel den 1 januari 2003. Förstainstansrätten fastställde att referensperioden för honom löpte mellan den 1 juli 1997 och den 30 juni 2002. Förstainstansrätten konstaterade att han under denna tid utövade sin huvudsakliga yrkesverksamhet i Bryssel för ORM, ett organ med uppgift att tillvarata den autonoma regionen Murcias intressen vid Europeiska gemenskaperna.

202. I domarna i de tre ovannämnda målen Anna Herrero Romeu mot kommissionen, Tomás Salazar Brier mot kommissionen och Rafael De Bustamante Tello mot rådet har förstainstansrätten bedömt att klagandenas verksamhet under referensperioden inte kunde anses utgöra arbete som utförts för en annan stat i den mening som avses i artikel 4.1 a i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna, och därvid angivit samma skäl som i domen i det ovannämnda målet Beatriz Salvador García mot kommissionen. Dessa skäl grundar sig, såsom ovan anförts, på en felaktig rättstillämpning.

203. Vid en prövning av klagandenas situation under tiden före den referensperiod som förstainstansrätten fastslagit kan det konstateras att deras verksamhet i Belgien inte är av den arten att den motiverar att de inte beviljas utlandstillägg.

204. Vad gäller Anna Herrero Romeu har hon i Belgien enbart varit verksam för Patronat sedan januari 1993.

205. Tomás Salazar Brier har arbetat för Sofesa i Bryssel från den 3 oktober 1994 till den 31 augusti 1998, inledningsvis som praktikant och därefter enligt ett anställningsavtal. Det finns inget som visar att han innan han började arbeta för Sofesa den 3 oktober 1994 varaktigt och under fem års tid har varit bosatt eller haft sin huvudsakliga yrkesverksamhet i Belgien.

206. När det gäller Rafael De Bustamante Tello framgår det på samma sätt av handlingarna i målet att han varit yrkesverksam i Bryssel mellan den 2 december 1991 och den 31 juli 1996, då han arbetade för INFO, ett offentligrättsligt organ för den autonoma regionen Murcia med uppgift att i synnerhet följa den lagstiftning och de program på gemenskapsnivå för vilka den regionen hade ett intresse. Han var inledningsvis praktikant, och därefter fast anställd. Från augusti 1996 arbetade han i Bryssel som direktör vid ORM.

207. Samtliga dessa verksamheter kan anses utgöra "arbete som utförts för en annan stat" i den mening som avses i artikel 4.1 a andra strecksatsen i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna. Mot den bakgrunden föreslår jag att överklagandena i dessa tre mål bifalls, och att domarna i de ovannämnda målen Anna Herrero Romeu mot kommissionen, Tomás Salazar Brier mot kommissionen och Rafael De Bustamante Tello mot rådet upphävs.

208. Eftersom målen är klara för avgörande föreslår jag att domstolen avgör dem.

209. Anna Herrero Romeu, Tomás Salazar Brier och Rafael De Bustamante Tello har yrkat att de respektive beslut som fattats av kommissionen den 19 november 2001 och den 25 juli 2001 samt av rådet den 24 januari 2003, genom vilka dessa institutioner har beslutat att inte tillerkänna dem utlandstillägg och de ersättningar som följer av detta tillägg, skall ogiltigförklaras.

210. De skäl som institutionerna angivit för att inte bevilja detta tillägg, såsom de framgår av besluten av den 10 juni 2002, den 24 mars 2003 och den 28 juli 2003 om avslag på sökandenas klagomål är i sak desamma som de som förstainstansrätten anfört i de överklagade domarna och innebär enligt min mening en felaktig rättstillämpning. Påståendet att artikel 4.1 a i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna har åsidosatts är således korrekt.

211. Jag föreslår därför att domstolen ogiltigförklarar dessa beslut och i enlighet med klagandenas yrkanden förpliktar svarandeinstitutionerna att ersätta samtliga rättegångskostnader i såväl domstolen som förstainstansrätten.

V — Förslag till avgörande

212. Mot bakgrund av vad som ovan anförts föreslår jag att domstolen

1) i mål C-7/06 P

— upphäver Europeiska gemenskapernas förstainstansrätts dom av den 25 oktober 2005 i mål T-205/02, Beatriz Salvador García mot kommissionen,

— ogiltigförklarar kommissionens beslut av den 28 juni 2001 och av den 27 mars 2002 att inte bevilja Beatriz Salvador García utlandstillägg enligt artikel 4 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna för tjänstemän inom Europeiska gemenskaperna och de ersättningar som följer med detta tillägg,

— förpliktar Europeiska gemenskapernas kommission att ersätta rättegångskostnaderna vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt och Europeiska gemenskapernas domstol,

2) i mål C-8/06 P

— upphäver Europeiska gemenskapernas förstainstansrätts dom av den 25 oktober 2005 i målen T-298/02, Anna Herrero Romeu mot kommissionen,

— ogiltigförklarar kommissionens beslut av den 19 november 2001 och den 10 juni 2002 att inte bevilja Anna Herrero Romeu utlandstillägg enligt artikel 4 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna för tjänstemän inom Europeiska gemenskaperna och de ersättningar som följer med detta tillägg,

— förpliktar Europeiska gemenskapernas kommission att ersätta rättegångskostnaderna vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt och Europeiska gemenskapernas domstol,

3) i mål C-9/06 P

— upphäver Europeiska gemenskapernas förstainstansrätts dom av den 25 oktober 2005 i mål T-83/03 Tomás Salazar Brier mot kommissionen,

— ogiltigförklarar kommissionens beslut av den 25 juli 2002, den 24 februari 2003 och den 24 mars 2003 att inte bevilja Tomás Salazar Brier utlandstillägg enligt artikel 4 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna för tjänstemän inom Europeiska gemenskaperna och de ersättningar som följer med detta tillägg,

— förpliktar Europeiska gemenskapernas kommission att ersätta rättegångskostnaderna vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt och Europeiska gemenskapernas domstol,

4) i mål C-10/06 P

— upphäver Europeiska gemenskapernas förstainstansrätts dom av den 25 oktober 2005 i mål T-368/03, Rafael De Bustamante Tello mot rådet,

— ogiltigförklarar rådets beslut av den 24 januari 2003 och den 28 juli 2003 att inte bevilja Rafael De Bustamante Tello utlandstillägg enligt artikel 4 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna för tjänstemän inom Europeiska gemenskaperna och de ersättningar som följer med detta tillägg, och

— förpliktar Europeiska unionens råd att ersätta rättegångskostnaderna vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt och Europeiska gemenskapernas domstol.